

Sygn. akt I C 1765/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 5 września 2016 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

E. P.

przeciwko:

Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta T.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta T. na rzecz powoda E. P. kwotę 16.433,93 zł (szesnaście tysięcy czterysta trzydzieści trzy złote dziewięćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 13.769 zł od dnia 17 listopada 2015r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 2.664,93 zł od dnia 23 czerwca 2016r. do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.106 zł (trzy tysiące sto sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1765/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 listopada 2015r. powód E. P. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta T. kwoty 13.769 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że władał wydzieloną działką ogrodniczą o nr 125, która wchodziła w skład kompleksów działkowych przy ul. (...) w T.. Ogród działkowy założony został decyzją z dnia 2 września 1977r. Do 20 listopada 2000r. właścicielem ogrodu działkowego był Skarb Państwa. Decyzją z dnia 31 lipca 2000r., utrzymaną przez Wojewodę (...) z dnia 20 listopada 2000r., Prezydent Miasta T. nieruchomości, na której znajdował się ogród działkowy została przekazana właścicielom. W Minister Infrastruktury decyzją z dnia 26 czerwca 2009r. orzekł o wydaniu ww. decyzji z naruszeniem prawa. Z uwagi na przedawnienie decyzji nie można było uchylić. Prawomocnym wyrokiem Sądu

Rejonowego w Toruniu z dnia 27 marca 2013r. działkowi zostali zobowiązani do wydania działek. Powód poniósł szkodę w wyniku niezgodnego z prawem działania władzy publicznej – Prezydenta Miasta T. na kwotę 13.400 zł. Powód obok ww. kwoty dochodzi zapłaty kwoty 369 zł tytułem wydatku na wykonanie opinii rzeczoznawcy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany przyznał fakt wydania spornego gruntu właścicielom S. i A. W. Przez kolejne lata powód nieprzerwanie korzystał z działki, pobierał wszelkie pożytki, korzystał z działki w celach rekreacyjnych. Postawienie ogrodów w stan prawnej likwidacji nie spowodowało jakiegokolwiek uszczerbku w majątku powoda. Powód w żaden sposób nie wykazał, że nakłady zostały poczynione przez datą uprawomocnienia się decyzji, czyli przed 20 listopada 2002r. Roszczenia o zwrot nakładów powinny być kierowane przeciwko właścicielowi, który odebrał rzecz z nakładami.

Na rozprawie w dniu 14 marca 2016r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, że odpowiedzialność za szkodę wynosi 3 lata, natomiast decyzja została wydana w 2002r.

Pismem z dnia 13 czerwca 2016r. powód rozszerzył żądanie pozwu do kwoty 17.823 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Decyzją z 20 września 1977r., UA/T/III/65/77, Wojewódzka Dyrekcja Rozbudowy Miast i Osiedli (...) w T. zatwierdziła plan zagospodarowania przestrzennego trzeciej rozbudowy Zakładów (...) w T.. Na podstawie aktu notarialnego z dnia 4 lipca 1979r. Skarb Państwa – Przedsiębiorstwo Państwowe (...) nabył od A. i S. W. nieruchomości położoną przy ul. (...) w T., z przeznaczeniem pod pracownicze ogródki działkowe, realizowane w ramach strefy ochronnej trzeciej rozbudowy zakładów. Plan zagospodarowania terenu ogrodów działkowych przy ul. (...) został zatwierdzony decyzją Wojewódzkiego Biura (...) w T. z 21 listopada 1979r. Na przejętej nieruchomości (...) Elana zorganizowały pracowniczy ogród działkowy.

Bezsporne.

W dniu 6 czerwca 1995r. E. P. nabył prawo do korzystania z wydzielonej działki nr (...). Za prawo do korzystania z działki zapłacił 6.000 zł. Na ten cel wziął kredyt.

Bezsporne. k. 12

W chwili nabycia przez powoda prawa do korzystania z działki nr (...) na jej terenie znajdowała się murowana altana, szklarnia ogrzewana elektrycznie. Posadzone były drzewa (ponad 15 drzew) i krzewy. Powód dobudował murowane WC, dostawił pergole, dosadził iglaki, trzy drzewa owocowe (wymienił stare drzewa owocowe), zrobił skalniak, piaskownicę, wybetonował mały taras przed wejściem do altany.

Dowód: zeznania świadka S. P. k. 80v

przesłuchanie powoda k. 81

Na dzień 20 listopada 2000r. na terenie ogródka działkowego nr 125 znajdowała się altana z częścią wypoczynkową i gospodarczą, szklarnia, wc. Na działce znajdowały się betonowe chodniki oraz ujęcie wody. Do altanki doprowadzona była instalacja elektryczna. Działka była ogrodzona siatką metalową. Posadzone były następujące rośliny sadownicze i ozdobne: 3 jabłonie (6-letnie), 2 grusze (6-letnie), 1 śliwa (5-letnia), 1 wiśnia (6-letnia), 2 czereśnie (6-letnie), 2 czarne porzeczki (roczne), 1 czerwona porzeczka (roczna), 1 biała porzeczka (roczna), 1 winorośl (6-letnia), 1 jagoda kamczeka (2-letnia), 1 aronia (2-letnia), 27,2 m² – byliny dekoracyjne – średnia dla rabat mieszanych (7-letnie) nadto 1 bukszpan (2-letni) 1 forsycja (3-letnia), 1 tawuła (3-letnia), 4 bzy (2-letnie), 5 thuj (3-letnie), trawnik 81,8 m². Wartość składników budowlanych wynosiła 14.185,14 zł, wartość roślin wynosiła 2.248,79 zł (bez uwzględnienia wartości utraconych korzyści w kwocie 1.389,21 zł), łącznie 16.433,93 zł

Dowód: opinia biegłego k. 104-128, 159-159v

Decyzją z dnia 31 lipca 2000r., (...). (...)—1/10/00, Prezydent Miasta T., wykonując zadania z zakresu administracji rządowej, orzekł o zwrocie nieruchomości, na której urządzono sporne ogrody, poprzednim właścicielom. Po rozpatrzeniu odwołań Zarządu Miasta T., (...) S.A. w T., decyzją z dnia 20 listopada 2000r., (...).III.OT. (...)—4/10/2000, Wojewoda (...) utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy. Wyrokiem z dnia 20 listopada 2002r. Naczelny Sąd Administracyjny Ósrodek (...) w G., w sprawie (...) SA/GD (...) oddalił skargę na decyzję Wojewody (...) z dnia 20 listopada 2000r.

Decyzją Ministra Infrastruktury z dnia 26 czerwca 2009r., (...)—O-696/08, obie ww. decyzje zostały uznane za wydane z naruszeniem prawa.

Bezsporne.

E. P. nie otrzymał żadnej z ww. decyzji. Dopiero na zebraniu działkowców w 2013r. poruszana była kwestia wydanych decyzji „zwrotowych”.

Dowód: przesłuchanie powoda k. 81

zeznania świadka S. P. k. 80v

E. P. zdał działkę w dniu 30 września 2014r.

Bezsporne.

W dniu 20 listopada 2014r. E. P. złożył do Sądu wnioski o zawiązanie do próby ugodowej, co do odszkodowania za poniesione nakłady na sporny ogród działkowy. Zawiązanym był Skarb Państwa – Prezydent Miasta T..

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy, zeznań świadka, przesłuchania powoda, opinii biegłego sądowego oraz na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka S. P. oraz zeznaniom powoda co do nakładów poczynionych na działkę, znajdujących się na działce nasadzeń i obiektów oraz okresu, w którym powód powziął wiedzę o decyzjach przekazujących nieruchomość państwu W..

W sprawie sporna była zarówno zasada odpowiedzialności pozwanego, jak też wysokość odszkodowania oraz data, na którą należy ustalić wartość obiektów, nasadzeń i naniesień.

Pozwany utrzymywał, że datą tą winien być dzień 20 listopada 2002r., tj. data wydania wyroku przez Naczelny Sąd Administracyjny Ósrodek (...) w G., w sprawie (...) SA/GD (...), w którym Sąd oddalił skargę na decyzję Wojewody (...) z dnia 20 listopada 2000r.

W ocenie Sądu wartość nasadzeń i naniesień winna być obliczona na dzień 20 listopada 2000r., czyli na dzień wydania decyzji przez Wojewodę (...) (jako organu II instancji), wydanej po rozpoznaniu odwołania od decyzji Prezydenta Miasta T. z dnia 31 lipca 2000r.

Decyzja wydana przez Wojewodę (...) z dnia 20 listopada 2000r., jako organ II instancji jest decyzją ostateczną. (nie oznacza to, że była to decyzja niewzruszalna). W myśl art. 15 k.p.c. postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Przepis art. 16 § 1 k.p.a. ustanawia ogólną zasadę trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych. Zgodnie z nią decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana takich decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w wypadkach przewidzianych w kodeksie lub ustawach szczególnych. Mając powyższe na uwadze decyzja Wojewody uprawomocniła się z chwilą jej wydania.

Decyzje ostateczne w administracyjnym toku instancji podlegają – w zakresie ustalonym w kodeksie postępowania administracyjnego – kontroli sprawowanej przez sądy administracyjne z punktu widzenia ich legalności, czyli zgodności z prawem. Do kontroli tej dochodzi w przypadku wniesienia skargi na decyzję administracyjną. Przedmiotem tej kontroli są decyzje ostateczne. Decyzje ostateczne są decyzjami, od których nie przysługuje już odwołanie w administracyjnym toku instancji. Jednakże wymaga podkreślenia, że w grę z istoty rzeczy może wchodzić tylko decyzja administracyjna wydana w sprawie, w której postępowanie administracyjne zostało w ogóle już zakończone.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że wartość należnego powodowi odszkodowania należało wyliczyć na dzień 20 listopada 2000r.

W ocenie Sądu niezasadny był podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Jak wynika z akt sprawy powód nie był adresatem decyzji administracyjnych wydawanych co do nieruchomości, w skład której wchodził zajmowany przez niego ogródek działkowy. Działkowcy, w tym powód o tym, że przedmiotowe decyzje zostały wydane dowiedział się dopiero na zebraniu działkowców w 2013r. Dopiero od powzięcia przez powoda wiadomości o wydanych decyzjach administracyjnych rozpoczął bieg termin przedawnienia o zwrot nakładów, naniesień i nasadzeń na przedmiotowy ogródek działkowy. Pozew został złożony w dniu 17 listopada 2015r., natomiast w dniu 20 listopada 2014r. E. P. złożył do Sądu wnioski o zawiązanie do próby ugodowej, do odszkodowania za poniesione nakłady na sporny ogród działkowy. Zawezwanym był Skarb Państwa – Prezydent Miasta T.. W dniu złożenia wniosku o zawiązanie do próby ugodowej nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia. Nie upłynął tym samym trzyletni okres przedawnienia roszczenia ((...) k.c.)

Z uwagi na to, że ustalenie wartości nasadzeń i naniesień wymagała wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego.

Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocenę opinii biegłego odróżniają jednak szczególne kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonującą opinię biegłego, ponieważ była ona logiczna i spójna oraz udzielała w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Biegła dysponowała bogatą dokumentacją zdjęciową obrazującą stan działki na 2014r. Widziała działkę, ogród, potrafiła określić stan wiek nasadzeń po ich ówczesnym wyglądzie. Biegła wzięła pod uwagę również zużycie techniczne altanki. W 2014r. altanka była zużyta w 40%. Altana z pewnością była zbudowana przed 1995r. Średni okres trwałości takiego budynku to 50-60 lat. Po korze drzew widać było, że drzewa są ponad 20-letnie, poręczki miały zdrewniałe gałęzie, widać, że są stare.

Nie można także pominąć tego, że opinia sporządzona została przez osoby posiadającą niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegła posiadała zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Sąd pomniejszył jednakże wartość składników roślinnych o utracone korzyści, które biegła doliczyła ustalając wartość nasadzeń (k. 120) – kwota 1.389,21 zł, albowiem do chwili wydania działki w dniu 30 września 2014r. powód korzystał z działki, zbierał owoce, tym samym nie można powiedzieć, że utracił korzyści, skoro mógł swobodnie z nich korzystać. Nadto roszczenie związane z ewentualną utratą korzyści mogłoby zostać wystosowane do właściciela działki, a z chwilą wydania decyzji w dniu 20 listopada 2000r. Skarb Państwa przestał być właścicielem spornej nieruchomości.

Pracowniczy ogród działkowy przy ul. (...) w T. powstał pod rządem ustawy z 9 marca 1949r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. nr 18, poz. 117; dalej powoływana jako „ustawa z 1949r.” lub „ustawa”). Założony został przez Przedsiębiorstwo Państwowe Zakłady (...) w T., jako tzw. ogród przyzakładowy (art. 5 ust. 2 ustawy). Ustawa z 1949r. nie przewidywała przekazywania gruntów, przeznaczonych pod ogrody działkowe, w użytkowanie Zrzeszeniu (...), który na zasadzie wyłączności zarządzał ogrodami (art. 2 ust. 1 ustawy). Obowiązek taki wprowadziła dopiero ustawa z 6 maja 1981r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U. nr 12, poz. 58, ze zm.; dalej powoływana jako „ustawa z 1981r.” lub „ustawa”). Art. 8 tej ustawy w pierwotnym brzmieniu stanowił, że grunty przeznaczone pod pracownicze ogrody działkowe terenowe organy administracji państwowej przekazują nieodpłatnie w użytkowanie (...) Związkowi (...). Pod rządem ustawy z 1949r. założenie ogrodu wymagało jedynie odpowiedniego zapisu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 4 zd. 2), a w braku prawomocnego planu – wyznaczenia terenu przez zarząd miejski lub gminny (art. 7 ust. 1 ustawy) oraz przekazania w zarząd Zrzeszeniu (...) – co zgodnie z ustawą nie wymagało żadnej szczególnej formy. W przypadku zakładowego ogrodu działkowego przy (...) Elana wymogi te zostały bezspornie spełnione. Ogród został zatem założony zgodnie z obowiązującym wówczas prawem. Zarząd ogrodu przydzielił poprzednikowi powoda działkę, a zatem uzyskał on uprawnienie do korzystania z działki, następnie uprawnienie przeniósł na powoda. Wejście w życie ustawy z 1981r. zmieniło sytuację prawną o tyle, że istniejące w dniu jej wejścia w życie miejskie i przyzakładowe ogrody działkowe stały się ogrodami w rozumieniu ustawy (art. 32 ust.1), (...) Związek (...) przejął nieodpłatnie majątek, należności i zobowiązania działających dotychczas jednostek organizacyjnych ogrodów (art. 32 ust. 2) oraz nabył własność urządzeń, służących do wspólnego użytku działkowców (art. 32 ust. 3 ustawy). Jak już wyżej wskazano, ustawa wprowadziła zasadę nieodpłatnego przekazywania gruntów, przeznaczonych pod pracownicze ogrody działkowe, w użytkowanie (...) Związkowi (...). Nie nałożyła jednak obowiązku dostosowania się do tego wymogu przez ogrody istniejące w dniu jej wejścia w życie i nie wyznaczyła w tym celu żadnego terminu – co jest regułą w przypadku ustaw ustanawiających nowe reguły organizacyjne dla istniejących już podmiotów. Mając na uwadze treść art. 32 ust. 1 ustawy nie sposób przyjąć, iż z chwilą jej wejścia w życie działkowcy utracili prawo korzystania z działek, przyznane im zgodnie z wcześniej obowiązującym prawem. W ocenie sądu, uprawniony jest zatem wniosek, iż na mocy powołanego przepisu (...) Związek (...) nabył prawo użytkowania gruntów, na których założono ogrody działkowe na podstawie ustawy z 1949r., z mocy prawa. Kolejną konsekwencją wejścia w życie ustawy z 1981r. było nabycie przez działkowców własności nasadzeń, urządzeń i obiektów, istniejących na działkach w dniu wejścia w życie ustawy, jak też później wykonanych (art. 13 ust. 2). W sprawie było bezsporne, iż wpierw poprzednik powoda, a następnie powód sukcesywnie od czasu otrzymania przydziału działki zagospodarowywali działkę, dokonując również nakładów w postaci nasadzeń (drzew i krzewów), budowy urządzeń (np. ogrodzenia) i obiektów (np. altany). Decyzja o zwrocie nieruchomości poprzednim właścicielom oznaczała w istocie likwidację ogrodu działkowego, ponieważ nie może on funkcjonować na innej nieruchomości niż państwowa lub gminna. W dacie uprawomocnienia się tej decyzji ogród – w sensie prawnym – przestał istnieć, a działkowcy utracili zarówno prawo użytkowania działek, jak też prawo własności nasadzeń, urządzeń i obiektów. Konsekwencją wydania decyzji był zatem uszczerbek w majątku powodów, wyrażający się wartością istniejących w dacie jej uprawomocnienia się nasadzeń, urządzeń i obiektów. Ponieważ uprawniony organ, którego oceną sąd jest związany, stwierdził, że decyzja wydana została z naruszeniem prawa, Skarb Państwa zobowiązany jest do wynagrodzenia wyrządzonej powodom szkody. Podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa nie jest jednak powołany przez powodów art. 417¹ § 2 k.c. Przepis ten został dodany do kodeksu na mocy ustawy z 17.06.2004r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 162, poz. 1692; dalej powoływana jako „ustawa

z 17.06.2004r.”) dniem 1.09.2004r. Co prawda, na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z 22.07.2010r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. nr 155, poz. 1037) omawiany przepis uzyskał moc wsteczną ale tylko w odniesieniu do odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego orzeczenia sądu. W przypadku szkody wyrządzonej przez wydanie decyzji administracyjnej, która stała się ostateczna przed 1 września 2004r., zastosowanie znajdują przepisy obowiązujące przed tą datą (art. 5 ustawy z 17.06.2004r.). W okolicznościach sprawy chodzi o art. 153 kpa w zw. z art. 417 § 1 k.c., przy czym wina funkcjonariusza nie jest przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa (vide: wyrok TK z 4.12.2001r., SK 18/00, OTK 8/2001, poz. 256).

W sprawie nie ma natomiast zastosowania powołany w odpowiedzi na pozew art. 226 k.c. Przepis ten, podobnie jak pozostałe przepisy dotyczące tzw. roszczeń uzupełniających (art. 224 – 230 kc), dotyczy wyłącznie rozliczeń pomiędzy właścicielem rzeczy a osobą, która z niej korzysta bez tytułu prawnego. Tymczasem powód korzystał z gruntów Skarbu Państwa na podstawie tytułu prawnego w postaci prawa użytkowania działek. Powołane przepisy znajdują natomiast zastosowanie do rozliczenia nakładów, dokonanych przez powoda po dniu uprawomocnienia się decyzji o zwrocie nieruchomości. Adresatem ewentualnych roszczeń powodów z tego tytułu nie może być natomiast pozwany ponieważ nie był on już wówczas właścicielem nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie powołanych przepisów prawa, sąd orzekł jak w sentencji.

Sąd oddalił roszczenie o zapłatę kwoty 1.389,21 zł tytułem należności głównej w zakresie nakładów, nasadzeń i nanisień na działkę nr (...), równocześnie uznając za zasadne żądanie zwrotu kwoty 369 zł tytułem wydatków na wykonanie opinii prywatnej, albowiem pozwoliła ona Sądowi, a także biegłemu na zapoznanie się ze stanem ogródka działkowego przed jego wydaniem przez powoda. Opinia prywatna pozwoliła również ustalić jakie nasadzenia i naniesienia znajdowały się na działce w dniu 20 listopada 2000r. i jaki był wiek roślinności, altany.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. Sąd zasądził odsetki od rozszerzonego roszczenia od dnia następnego, od którego pozwany mógł zapoznać się z roszczeniem powoda.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Powód przegrał jedynie w nieznaczącej części. Koszty poniesione przez powoda to: 689 zł opłata od pozwu, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 2.400 zł koszty zastępstwa procesowego.